

~ 1 ~

Tridsiaty prvý december ako mnohé iné pred ním. Míľnik v roku. Super večera u Paula. Malo to byť úžasné, dobré jedlo, inteligentný humor bez sexistických narážok alebo dvojzmyslov. Práve to bolo prekvapujúce ako vždy. Okrem mňa Paul pozýval aj ľudí, ktorí sa vzájomne nepoznali a ktorých aj on poznal len zbežne. Známosti, ktoré spolu strávia len jeden večer bez ďalších očakávaní do budúcnosti. Zabávalo ho to, fascinovalo. Prejavoval sa v ňom dobre zabezpečený voľnomyšlienkar, ktorý si rád udržiava odstup. Pre túto jeho stránku som si ho často doberala. Výhodou bolo niekoľko hodín bez nárokov, každý prišiel taký, aký bol, s tým, s čím chcel, bez predsudkov či spoločenského tlaku vyplývajúceho z provinčného malomeštiactva. Prítomní sa zoznamovali bez postranných úmyslov a veľkých očakávaní, pretože všetko nasvedčovalo tomu, že sa už nevidia, ak si odmyslíme náhodné stretnutie v meste pri sobotňajších nákupoch.

V ten večer som sa tešila aj z malého bonusu, ktorým bola prítomnosť mojej staršej sestry Anny a jej manžela Ludovica. Paula som im predstavila krátko po tom, čo sme sa zoznámili, a odvtedy si všetci traja výborne rozumeli. Bola to ich veľká premiéra, Nový rok nestrávil v slnečných krajinách, ako to mali vo zvyku, a poctili nás svojou prítomnosťou. U mojej hyperaktívnej sestry, ktorá bola vždy na pokraji vyhovenia z domáceho života, to vyvolávalo poriadnu paniku. Ale sama to chcela. Ludovic túžil po dovolenke s doslovným ničnerobením, nechcelo sa mu absolvovať všetky tie aktivity, na ktoré ich v klube zapísala. Minulú jeseň buchol päťou po stole, a hoci moju sestru miloval ako v prvý deň, už nemohol vystáť, ako múti vodu, vyčerpávala ho. Po päťdesiatke a dvadsiatich piatich rokoch manželstva chcel trochu pokoja. Na moje prekvapenie sestra neprotestovala ani sa ne snažila vyjednávať.

Annu to však úplne vyviedlo z rovnováhy, a preto si musela nájsť nejakú kompenzáciu. Tohtoročné Vianoce pripomínali situačnú tragikomédiu – uzurpovala si organizáciu veľkého rodinného obeda na Prvý sviatok vianočný, čo bolo až doteraz mamino výsostné teritórium. Držala som sa od nich čo najďalej, pretože netrvalo dlho a pohádali sa ako kofy na trhu. No Anna nám pripravila hostinu hodnú amerického vianočného filmu! Zaumienila si, že sa za každú cenu postará o všetko a o všetkých. Odvtedy sa iba bezcieľne potulovala. Ich tri takmer dospelé deti zmizli hneď, ako dojedli vianočný koláč a rozbali-li darčeky, len aby im mama nechodila poza chrbát.

Nečudovala som sa, že obsadila aj Paulovu kuchyňu, nevedel povedať nie, keďže mu zároveň odpadla povinnosť zháňať niekoho, kto by zabezpečil večeru. Paul rád prijímal návštevy, hlavne keď sa nemusel o nič starať.

Mala som sa tešiť, jasať. Z nejakého zvláštneho dôvodu to však bolo presne naopak. V kútiku srdca som túžila schúliť sa do kľbka a na celý večer s pôžitkom zapustiť korene do pohovky. V poslednom období som často, dokonca veľmi často myslela na čas, ktorý plynie príliš rýchlo na to, aby som stihla zhodnotiť všetky dobre vykonané, ale aj pokazené veci. Končil sa rok mojej štyridsiatky, teda obdobie bilancií na polceste. To bola určite príčina. Po prvýkrát som porušila aj svoje zvyky v obliekaní. V predchádzajúcich rokoch som na Silvestra súťažila v originalite farebnými róbmami, raz boli bohémske, inokedy v štýle vamp glamour päťdesiatych rokov, a to len pre pobavenie. Keď som sa na seba pred odchodom poslednýkrát pozrela do zrkadla, zišlo mi na um jediné slovo – temnota. Bola som od hlavy po päty v čiernom, ryšavá Morticia v nohaviciach.

Podarilo sa mi zaparkovať pri Veži Jany z Arku. Aspoň nebudem musieť prejsť cez celý Rouen, aby som sa dostala k autu. Paul býval na konci Ulice Jany z Arku na najvyššom poschodí v zrekonštruovanom byte s rozlohou stopäťdesiat štvorcových metrov. O život v dome nikdy nestál, pestoval si svoj parížsky imidž a bývať dve ulice od železničnej stanice mu zrejme dodáva-

lo pocit istoty. Táto jeho zásada bola dosť smiešna, pretože každý, kto ho poznal, vedel, že do Paríža sa už natrvalo nevráti. Jeho bývanie bolo prepychové, hoci extrémne minimalistické. Paul mal silne vyvinutý vkus pre pekné veci, umelecké diela a dizajnový nábytok, ale veľa ich nevlastnil, nebol zberateľ. S výnimkou žien, áut a hladiny vína v pohári jeho hostí.

Kvalitné šampanské tieklo potokom, naservírované jedlo bolo vyberané a absolútne lahodné. Paulova trofej toho večera bola očarujúca, trocha nadmerne sa chichotala, ale ja som jej to tolerovala, veď ju už aj tak nikdy neuvidíme. Paul s ňou strávi niekoľko nocí, vezme ju na presne rovnaký počet večerí, ona sa potom stratí a o pár týždňov, maximálne niekoľko mesiacov, zaujme jej miesto iná. Každá sa Paulovi rýchlo zunovala. Za osemnásť rokov, čo sme sa poznali, striedal jednu ženu za druhou. V štyridsiatich rokoch to už bolo beznádejné. Pravidelne som ho varovala pred budúcnosťou zostarnutého krásavca, ktorá ho doháňala milovými krokmi, no malo to stále rovnaký účinok – silný záchvat smiechu.

Večer mi kazil jedine môj spolusediaci. Keď som zistila, že je medzi dvadsiatimi pozvanými, hneď som pohľadom prevrátila svoju sestru, ktorá mala tento úžasný ťah určite na svedomí. Jej falošne nevinný výraz na tvári potvrdzoval moje tušenie. Musela som sa ovládať, aby som jej neskočila po krku. Neváhala použiť svojho žolíka – ako Paulova osobná stráž si moh-

la priviesť tajného hosťa. Bolo to právo, ktoré som ja nikdy nevyužila. Anna sa ho nevzdala, no na môj úkor. Mrzel ju môj celibát, a preto ma pravidelne zoznamovala s uchádzačmi, ako ich nazývala. Toto bol Ludovicov kolega, poznala som ho viac, ako by som chcela. Často som sa s ním stretávala u nich na večeri, zdal sa mi sympatický a nechýbal mu šarm. Asi pred dvoma rokmi som podľahla jeho dvoreniu. Na moje veľké nešťastie! Aký skvelý bol ako priateľ, taký totálne nemožný sa z neho vykľul milenec. Nemal v tom konkurenciu, každého potenciálneho súpera by porazil na celej čiare. Setra nechápala, prečo som tento vzťah tak rázne ukončila. Určite mu povedala, že to so mnou ešte nie je stratené, jasne som to tomu kreténovi čítala z tváre. Paul na mňa podchvíľou vrhol nenápadné pohľady, určite mu neušiel môj rozpačitý výraz, tak som mu jediným diskrétnym kývnutím hlavy smerom k susedovi vysvetlila „prečo“ tohto „ako“. Skoro sa zadusil hrebenatkou, no verný svojej povesti dokonalého hostiteľa sa hneď spamätal, hoci ani potom ma neprestal jedným očkom sledovať.

Ako som predpokladala, Anna sa na Paulovu kuchyňu doslova vrhla. Medzi podávaním jedál si ma zavolala. Okamžite som vyskočila, aby som si na chvíľu oddýchla od balenia tým imbecilom, ktorý stále nič nepochopil.

„Takže, Reine...“ začala presladeným hlasom. Chytila ma za rameno a pokyvkávala hlavou s rojčivým výrazom na tvári.

„Takže čo?“ odvrkla som.

Odstúpila som od nej, aby som si naliala pohár červeného vína. Dopekla aj s miešaním, potrebovala som vzpruhu.

„Čo si myslíš o tom malom prekvapení?“

Škaredo som na ňu zaškúlila, preto hneď zdvihla ruku na obranu.

„Si so sebou spokojná?“

Zatlieskala, taká si bola istá mojím nadšením z toho, ako to narafičila.

„Úplne stratil reč, keď ťa zbadal takto vystrojenú. Nevedela som, že máš kožené nohavice. Sú pekné! Uprostred tej čiernej ti vidno len krásne zelené oči...“

Tie krásne zelené oči mi skoro vylietli z jamiek.

„Ty potvora! Už ani slovo! Nedúfaj v nijaký happy end! Nič sa nestane!“

Jej výraz prešiel od najradostnejšieho vzrušenia k totálnemu šoku.

„Prečo? Nie si rada, že prišiel?“

„No čo myslíš? Raz stačilo! Ďakujem, neprosím!“

Urazená sa z trucu pustila do drhnutia tanierov.

„Ludovic ma varoval, že mi povieš niečo v tomto duchu.“

Rozosmiala som sa.

„Zbožňujem svojho švagra! Môžeme zmeniť tému?“

Zhlboka sa nadýchla ako nespokojné dievčatko, ktorého rozmary ostali nenaplnené, a provokačne mykla plec.

„Ozaj, nepotrebuješ pomocť?“

„Nie,“ zamrmlala.

„Zavolala si ma teda do kuchyne iba preto, aby si zistila, či tvoj dohadzovačský plán zafungoval?“

Zrazu sa už netvárila ako potupená diva a pobaveno sa na mňa pozrela, čo ma znova rozosmialo. Bola neskutočná.

„Neverím!“

K stolu som sa vrátila dojatá láskavosťou svojej sestry, ktorá robila vždy všetko pre to, aby jej malý svet bol šťastný. Jej veselosť bola taká nákazlivá, že aj môj sused si odo mňa vyslúžil ten najkrajší úsmev.

Dvadsaťtri hodín päťdesiatštyri minút. Nálada pomaly stúpala tak pod vplyvom bubliniek, ako aj nenútejnej konverzácie. Poznať sa nebolo nevyhnutnou podmienkou toho, aby ľudia spolu oslávili koniec roka a prežili príjemné chvíle. Paul v tom bol vždy dobrý. Nakoniec som sa odosobnila od sklamaní zo spolusediaceho. I napriek všeobecne dobrej nálade som si stále kontrolovala telefón. Bola som zvedavá, či sa ozve, hoci vzájomná dohoda znela inak. Sľúbila som si, že odolám, aby som ho nevyrušovala. Keď buchlo šampanské, trhlo ma. Cítila som sa zvláštne vzdialená od tejto eufórie, pozorovala som ju ako usmievať sa, no strašne melancholická diváčka. Akoby som to ani nebola ja.

Desať, deväť, osem, sedem, šesť, päť, štyri, tri, dva, jeden... Všetci za stolom vstali. Partneri sa pobozkali. Môj sused, ktorý podľa všetkého naozaj nebol nijako zvlášť bystrý, sa ku mne pritisol. Podarilo sa mi zamaskovať zúfalý vzdych a venovať mu chabý poloúsmev.

„Šťastný nový rok, Reine.“

Naklonil sa, pobožkal ma a nechutne ma pri tom začal chytať okolo pása. Cítila som vibrovať telefón vo svojej dlani a rázne som sa odtiahla.

„Prepáč, musím odpovedať.“

Nedala som mu čas zareagovať a odišla som, aby som mohla zdvihnúť. Bol to on. Myslel na mňa a nezabudol na mňa, hoci sme si povedali, že pokúšať sa v tento večer o spojenie bude zbytočné. Uvedomovala som si, že mal na práci iné veci, ako mi počas večera volať. Verila som, že ma stále potrebuje, a v hĺbke svojho rozochveného srdca som sa z toho tešila.

„Šťastný nový rok, poklad môj.“

Z jeho odpovede som pre okolitý hluk nič nepočula a aj na druhej strane sa ozýval euforický krik. Napriek zimnému chladu som vyšla na balkón. Potrebovala som trochu súkromia.

„Počuješ ma?“ pýtala som sa ho, pričom som si zakrývala ucho.

„Mami?“

„Áno, Noé, tu som.“

„Šťastný nový rok, mami.“

Zažmurkala som, aby sa mi nevykotúľali slzy radosti.

„Ďakujem. Máš sa dobre?“

„Hej! Je tu super!“

Spoza neho sa ozývali hlasy jeho kamarátov, ktorí spievali, smiali sa a volali naňho.

„Chod', zajtra sa porozprávame. Dávaj si pozor.“

„Budem!“

Predstavovala som si ho, ako zagúľal očami, s tým svojím neodolateľným úsmevom šviháka, ktorého otravuje matka.

„Ahoj, mami.“

„Lúbim ťa, ty môj...“

Už zložil. Chcela som sa zahriať, tak som si pošúchala ruky a z vrecka na bunde som vytiahla balíček cigariet. Jednu som si zapálila a pomaly som ju vychutnávala. Počuť ho, hoci len na dve krátke minúty, ma naplňalo šťastím. Teraz si už budem užívať večierok naplno.

„Šťastný nový rok,“ pošepol mi Paul do ucha.

Objal ma okolo pliec a pobožkal na vlasy.

„Aj tebe,“ odvetila som.

Prešlo niekoľko minút a my sme sa ani nepohli, len sme sa kochali pohľadom na mesto, ktoré nám ležalo pri nohách. Svetlá, klaksóny, petardy, krik hýrivcov, čo doliehal až k nám.

„Dnes večer tu nie si s nami,“ poznamenal. „Na čo myslíš?“

„Na veľa vecí a zároveň na nič...“

Vystihla som to presne. V poslednom čase vyplávali na povrch niektoré z mojich rozhodnutí a najmä ich dôsledky – to prekliate plynutie času – a tlačili ma na hrudi. No bývali aj horšie chvíle, keď som sa nemohla ani nadýchnuť. Paul to vedel, cítil to. Na rozhovor o tom však momentálne nebol ani priestor, ani správny okamih. Pridala sa k nám Anna, vymenili si sprisahanecké pohľady. Namiesto želania šťastného nového roku ma len pobožkala na líce a ja som jej to opätovala.

„Pozveš ma na jednu?“ spýtala sa a zľahka do mňa štuchla laktom.

„Jediná v roku?“ podpichla som ju zlomyseľne.

„Nekaz mi potešenie!“

Zasmiali sme sa a ona sa ponúkla z môjho balíčka. Vymenili sme si roly – ako pubertiačka som ja kradla cigarety jej, teraz ich ona mámila odo mňa. Na rozdiel odo mňa však poslúchla otca, ktorý nám obom nariadil, aby sme prestali ako on. Bola som však čierna ovca rodiny, a to aj napriek jeho varovaniam. *Mysli na svojho syna, dcérenka.*

„Volal Noé?“ spýtal sa Paul.

Odpovedal im môj široký úsmev.

„Má sa dobre?“ strachovala sa Anna ako správna ochranárska teta.

S Paulom sme sa snažili ostať vážni.

„Noé má sedemnášť rokov a oslavuje s kamošmi. Ako sa podľa teba má?“

„Ach, prestaňte sa zo mňa vysmievať, nemôžem za to, vždy mi zvierajú žalúdok, keď si takto vyrazia.“

Akoby som ja bola v pohode.

„A takú ťa všetci ľúbime!“ ubezpečovala som ju.

„Haló, tak už sa prestanete separovať?“ prerušil nás Ludovic, ktorý sa tam zrazu objavil.

Vymanila som sa z Paulovho objatia i z láskania svojej sestry a vystískala som švagra, s ktorým sme si zaželali všetko dobré do nového roka.

„No, Reine, vieš, že tvoja sestra si na tento rok dala jediné predsavzatie, a to niekoho ti nájsť?“

Za chrbtom nám vybuchla do smiechu a Paul ju hneď nasledoval.

„No ešte sme sa z toho nedostali! Ide jej to veľmi zle!“

„Varoval som ju, ale poznáš ju, keď si niečo vezme do hlavy!“

Rozosmialo ma to a pridala som sa k debate.

„Už ma prinútila začať športovať a musím povedať, že to mi úplne stačí!“

„A to je naozaj hrdinstvo,“ dramatisoval Paul, keď sa k nám pridala.

„A ty kedy prestaneš organizovať večere pre hlupákov*?“ ťahovala som si z neho.

Vysmiati sme sa vrátili do obývačky a večierok pokračoval ďalej.

Do svojho malého tehlového domčeka v ruenských vrchoch som sa vrátila po tretej hodine ráno. Keď Noé nastúpil na druhý stupeň, chcela som byť za veľkú aj ja a vrhla som sa do dobrodružstva s názvom kúpa nehnuteľnosti. Tie štyri múry, z ktorých sme si s Noém urobili naše hniezdočko, ma dostali. Presne nás vystihovalo, trocha chaotické, trocha atypické, nie veľké, ale sme tu doma.

Bola som hotová, necítila som si nohy a začínala ma bolieť hlava, čo mohol napraviť len spánok. Skôr ako som sa hodila do postele, nedalo mi to a musela som sa zastaviť v Noého rozhádzanej izbe. Pred chvíľou som bola pred sestrou za hrdinku, ale v podstate som na tom nebola o nič lepšie. Nepáčilo sa mi, keď nespala doma, nepáčilo sa mi, že bol odo mňa

* Narážka na francúzsky film *Le Dîner de Cons* (Jeden blbec na večeru), pozn. prekl.

ďaleko, hoci už mal sedemnášť rokov a prerástol ma takmer o dve hlavy. Nemala som rada prázdny dom, kde ho nebolo počuť, nebúchali dvere, neozývala sa jeho gitara. No stávalo sa to čoraz častejšie. Bol to fakt. Dalo sa to čakať. Noé rástol, o niekoľko mesiacov zmaturuje a dostane vodičský preukaz. Spomenula som si na seba v jeho veku, keď som v hlave mala len jedno – vyletieť z hniezda, dostať sa od rodičov, a to aj napriek tomu, že som ich milovala, tráviť čas s priateľmi, mať pocit voľnosti. Noé bol práve v rovnakej fáze života a ja som sa snažila v ničom mu nebrániť, bola to moja úloha, hoci to vo mne vyvolávalo pocit prázdnoty. To je rodičovský údel... Nikdy som nechcela byť matka kvočka, ktorá sa do všetkého stará, hoci fakt, že svojho syna vychovávam sama, by tento postoj mohol ospravedlniť. Lenže Noé by to nemusel znášať dobre a dusil by sa mojou vinou. Namiesto toho som mu poskytla slobodu, dôveru a najmä som cítila, aké mám šťastie. Boli sme ako partáci a vďaka tomu sme si ostali blízki aj napriek neúprosne plynúcim rokom.

Na druhý deň som sa zobudila skoro ráno. Bolo to tak vždy. Nemohla som si dlhšie pospať, pretože počas jeho neprítomnosti boli všetky moje zmysly v strehu. Prehltla som paracetamol a pri varení kávy som si zo seba uťahovala. Keď som si zobla z takzvaných raňajok, prišiel rad na tradičný novoročný telefonát rodičom. Kým som im opisovala včerajšú večierok, cinkla mi správa od Noého, v ktorej ma žiadal, aby som poňho prišla.

Len čo som zaparkovala pred domom, kde sa konal večierok, z vchodových dvier vyšli štyria nie najsviežejšie pôsobiaci pubertiaci. Zrejme toho veľa nenaspali. Z dychu im bolo cítiť pivo, obsah ostatných miešaných nápojov som ani nechcela vedieť, a poriadne zapáchali potom. Vyslúžila som si koncert šťastných nových rokov a rad aromatických bozkov na líce od všetkých jeho kamarátov. Tešila som sa ich priazni, moja prítomnosť nerušila ich priestor, pretože ma považovali za viac cool ako ostatné mamy, ktoré boli v priemere o desať rokov staršie.

„Mami, mohla by si odviezť...“

„Žiadny problém, ale kým vyrazíme, odprisaháte mi, že ste u Bastiena všetko upratali?“

Ani som si nechcela predstaviť ten masaker. Svoj dom by som im nepožičala za nič na svete. Vymenili si veľavravné pohľady, čo znamenalo, že urobili všetko na nápravu škôd a najmä to už viac netreba rozoberať. Milí to chlapi! Pobavene som zagúľala očami.

Hra na taxikárku po štyroch častiach mesta mi zabrala nejaký čas, trvalo približne hodinu, kým sme sa konečne dostali domov.

„Si hladný?“ spýtala som sa zelenkastého Noého, keď sme dorazili.

„Ani nie.“

Len ťažko sa mi darilo nepodľahnúť smiechu, a tak som skrátila jeho utrpenie.

„Osprchuj sa, umy si zuby a pospi si, myslím si, že to je jediné, čoho si teraz schopný.“

Ani sa nepokúšal namietať.

„Prepáč.“

Postrapatila som mu polepené vlasy.

„Nadnes ti dám pokoj, ale nech si vo forme, keď sa tu ukážeš.“

Kým vyšiel na schody, stihol ma pobožkať na líce.

„Mami, a k divadlu si sadneme večer?“

Stačil mu môj úsmev. Ešte predtým, ako odpadol od únavy, som ho počula telefonovať so starými rodičmi a s Paulom, s ktorým sa to ako vždy pretiahlo.

Keď podvečer vyšiel zo svojho pelecha a sadol si ku mne na gauč, všetko už bolo pripravené na náš rituál. Za jeho detských čias som vyrobila veľký panel, ktorý sme pomenovali *Noého a mamino divadlo* a ktorý sa vyvíjal zarovno s mojím synom. Trónil na kozubovej rímse. Vždy tridsiateho prvého decembra, a odkedy chodil na Silvestra von, tak na Nový rok, sme pri palacinkách vyberali fotky, suveníry v podobe vstupeniek na koncerty, cestovných lístkov na vlak a leteniek, účtenky, pochvaly od učiteľa, všetky tie malé a veľké veci, z ktorých sa skladalo predchádzajúcich dvanásť mesiacov, a ja som z nich urobila koláž. Tento rok sa do nášho výberu dostal lístok z koncertu skupiny Fauve, na ktorý som Noého a jeho štyroch kamarátov odviezla do Paríža – a urobila som to s veľkou radosťou. Bokom som sledovala, ako sa vrhajú do jamy levovej, a bolo to úžasné. Potom prišli na rad fotky z letnej dovolenky na Kréte, medzi ktorými bola aj jedna z nášho týždenného *road tripu* len mama a syn, ďalšia bola z klubu, kde absolvoval týž-

denný kurz windsurfingu a zoznamovania. Vtedy sme sa takmer nevideli. Vystrihli sme aj hodnotenie jeho prvej eseje na hodinu filozofie, úžasnej práce mimo zadania, za ktorú si vyslúžil štyri body z dvadsiaticich, poriadnu hubovú polievku z mojej strany a gratuláciu svojho učiteľa k originálnemu a sľubnému spôsobu myslenia.

Každý rok, keď na to prišlo, som si čoraz viac uvedomovala, aké je neuveriteľné šťastie, že mám svojho syna. Tie chvíle boli pre mňa vzácne. Zabúdala som pri nich na každodenné starosti, odsúvala bokom chyby, ale aj svoje temné miesta.

Keď sme dokončili výber a všetko polepili, Noé, pyšný ako páv, sa podujal zavesiť panel na stenu. Odkedy bol vo veku, že ho odniesol sám, bez mojej pomoci, bola to jeho úloha a on bol na to hrdý.

„Mami, poď sa pozrieť!“

„Idem.“

Samozrejme, mohli sme byť pyšní na svoje dielo, ale najviac ma dojímalo, ako uprene naň Noé hľadel. Aj napriek tomu sa mi zovrelo hrdlo viac ako zvyčajne. Zdalo sa mi, že sa stávam minulosťou. Ako môj syn rástol a stával sa z neho muž, čoraz zjavnejšie sa podobal na svojho otca.

Moje citové rozpoloženie mu neuniklo.

„Nejaký problém, mami?“

Nikdy sme o ňom nehovorili. Už asi dva roky sa Noé tejto téme vyhýbal bez udania nejakých konkrétnych dôvodov v presvedčení, že sa s týmto problémom vyrovnal. Nechcela som jatriť rany, preto som na to pristúpila.

„Vyzeráš divne,“ nedal sa odbiť.

„Ja som si poobede nepospala!“

Pobavene sa uškrnul.

„Príliš stará na žúrku?“

„Maj aspoň trochu rešpektu!“ odvetila som mu so smiechom. „Idem si ľahnúť.“

„Ešte budem pozerat' telku.“

Podišla som k nemu, vzala som ho do náručia a vy-
stískala. Nebránil sa, a preto som to trochu predĺžila.

„Ľúbim ťa, môj Noé, navždy, nezabudni.“

„Aj ja ťa ľúbim, mami.“

„Dobrá noc.“

Pustila som ho, usmiala sa naňho a pohla sa smerom k svojej izbe. Musela som sa naňho ešte raz pozrieť, zvalil sa na gauč s ovládačom v ruke. Ten pohľad mi vyčaril úsmev na tvári.

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Nad slnko jasnejšie

Z francúzskeho originálu *Une évidence*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Éditions Michel Lafon, Paríž 2019,

preložila Andrea Černáková

Grafická úprava obálky Natálie Pecková

Vyšlo vo vydavateľstve Lindeni v spoločnosti
Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9,
Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 2 101

Zodpovedná redaktorka Marta Jankajová

Jazyková úprava Katarína Vilhanová

Technická redaktorka Jana Urbanová

Sadzba Lubomír Kuba

Tlač CPI Moravia Books, s. r. o., Pohořelice
1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného
súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA